

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Ing. V. Š.**
nar. X
bytem P.

proti

žalovanému: **Ředitel sekce zabezpečení Vojenského zpravodajství**
sídlem Tychonova 221/1, 160 00 Praha 6

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele sekce zabezpečení Vojenského zpravodajství ze dne 16. 4. 2021, č. j. 2-10/2021-5847,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2021, č. j. 2-10/2021-5847, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Návrh na zrušení organizačního řádu Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP, ze dne 15. 12. 2020, **se odmítá**.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou ze dne 1. 6. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí ředitele sekce zabezpečení Vojenského zpravodajství ze dne 16. 4. 2021, č. j. 2-10/2021-5847, který po žalobcově odvolání zastavil řízení o stanovení složek žalobcova platu a zrušil rozhodnutí vedoucího 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska rozhodnutím ze dne 19. 1. 2021, č. j. 2-3/2021-5847, kterým bylo rozhodnuto o složkách žalobcova platu.
2. Proti těmto rozhodnutím podává žalobce tuto žalobu a domáhá se jejich zrušení, neboť podle něj rozhodovaly o platových výměrech věcně nepřislušné orgány.

II. Řízení předcházející podané žalobě

3. Podané žalobě předchází dlouhá procesní historie.
4. Ředitel Vojenského zpravodajství rozhodl o složkách žalobcova platu platovým výměrem ze dne 1. 10. 2008, č. j. 4-13/3-345/2008-5847. Po žalobcově odvolání zrušil ministr obrany 19. 12. 2014 tento platový výměr pro nepřezkoumatelnost a řízení zastavil, protože žalobci v mezidobí dne 31. 10. 2010 zanikl služební poměr.
5. Po žalobcově žalobě Městský soud v Praze zrušil ministrovo rozhodnutí rozsudkem ze dne 3. 10. 2018, č. j. 10 Ad 3/2015-100. Následnou kasační stížnost ministra Nejvyšší správní soud zamítl a vyslovil právní názor, že pro posouzení věci je rozhodné znění zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, účinné k 1. 10. 2008 (rozsudek ze dne 16. 1. 2020, č.j. 8 As 370/2018-30).
6. Následně v novém rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020, č. j. MO 220630/2020-8694, ministr obrany původní platový výměr z 1. 10. 2008 zrušil pro nepřezkoumatelnost.
7. V návaznosti na zrušení platového výměru rozhodoval znovu o žalobcově platu jako orgán prvního stupně vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska (orgán prvního stupně), který vydal platový výměr dne 19. 1. 2021, č. j. 2-3/2021-5847.
8. Po žalobcově odvolání ředitel sekce zabezpečení Vojenského zpravodajství coby nový orgán druhého stupně (žalovaný) svým rozhodnutím ze dne 16. 4. 2021, č.j. 2-10/2021-5847, tento platový výměr zrušil a zastavil řízení zahájené vydáním platového výměru dne 1. 10. 2008, protože původní platový výměr vycházel ze stejných skutkových okolností a rozhodl o žalobcově platu stejně jako již vydaný platový výměr z 1. 5. 2008, proto podle orgánu druhého stupně bránila vydání nového platového výměru z 1. 10. 2008 překážka věci rozhodnuté, tudíž ani neexistoval předmět řízení, o němž by se platovým výměrem mělo rozhodovat. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce tuto žalobu.

III. Žaloba

9. Žalobce tvrdí, že ředitel Vojenského zpravodajství coby původní prvostupňový orgán je nečinný, protože po zrušovacím rozhodnutí ministra obrany ze dne 18. 8. 2020 měl o platovém výměru rozhodnout, což dosud neučinil. Zároveň měl ředitel Vojenského zpravodajství překročit a zneužít meze správního uvážení, protože dne 5. 12. 2020 vydal nový organizační řád Vojenského zpravodajství, označený č. j. D39/2020/EO-4730-VP, jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

je stanovena pravomoc rozhodovat ve věcech služebního poměru. Na základě tohoto organizačního řádu rozhodovaly o žalobcově platu vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska (orgán prvního stupně) a orgán druhého stupně (žalovaný), ačkoliv podle žalobce mají o jeho platu rozhodovat orgány, jejichž pravomoc trvala v době rozhodnutí o prvním platovém výměru 1. 10. 2008. Žalobce tak namítá nicotnost dvou nejnovějších rozhodnutí o platovém výměru, protože rozhodovaly věcně nepřislušné orgány. Orgánem příslušným rozhodovat o žalobcově platu je podle žalobce ředitel Vojenského zpravodajství.

10. Podle žalobce je navíc uvedený organizační řád protiprávně utajen stupněm důvěrné s cílem poškodit žalobce v tomto řízení, aby se proti rozhodnutím nemohl řádně bránit.
11. Zároveň údajně ředitel Vojenského zpravodajství nerespektuje závazný názor ministra obrany z rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020 a odmítá rozhodnout o žalobcově platu, ačkoliv mu tuto věc ministr obrany vrátil k dalšímu řízení. Nadto údajně ředitel Vojenského zpravodajství nelegitimně vyřazuje z rozhodování ministra obrany tím, že pomocí zmíněného organizačního řádu přenesl rozhodování o žalobcově platu na orgán prvního stupně.
12. Podle žalobce v rozhodnutí o žalobcově platu brání překážka litispendence, protože se o jeho platu vedou souběžně dvě řízení – v prvním je věcně příslušný jako orgán prvního stupně ředitel Vojenského zpravodajství, který je však nečinný, a ve druhém protiprávně rozhodl nepřislušný vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska.
13. Podle žalobce je napadené rozhodnutí o žalobcově odvolání antedatované, vydal ho věcně nepřislušný orgán a jeho výrok, jímž zastavil řízení, je rozporný a neurčitý, protože nelze určit, které řízení zastavuje. Navíc se rozhodnutí nezabývá žalobcovými námitkami ze dne 18. 4. 2021 a ty dříve zaslané vypořádává pouze formálně, je proto i nepřezkoumatelné.
14. Žalobce je také názoru, že správní orgány aplikovaly zákon o vojácích z povolání v nesprávném znění, protože podle novely účinné od 1. 6. 2012 provedené zákonem č. 122/2012 Sb. se mají řízení ve věcech služebního poměru zahájená přede dnem nabytí účinnosti této novely dokončit podle zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do dne nabytí účinnosti této novely. Podle žalobcova názoru se žalovaný chybně vypořádal s touto námitkou o nesprávném znění zákona o vojácích.
15. Žalobce dále namítá nesprávnost logických úvah správních orgánů, které argumentují i zrušeným rozhodnutím ministra obrany ze dne 19. 12. 2014 a zrušeným rozhodnutím ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 1. 10. 2008.
16. Žalobce nesouhlasí ani se zastavením řízení provedeným v napadeném rozhodnutí orgánu druhého stupně. Podle žalobce nelze v této věci argumentovat zrušeným platovým výměrem z 1. 10. 2008.
17. Nakonec žalobce obecně tvrdí, že správní orgány ignorovaly právní názory vyslovené Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany z 19. 12. 2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV. Napadené rozhodnutí a vyjádření žalovaného

18. Na úvod napadeného rozhodnutí žalovaný nepochybuje, že k rozhodnutí o platu žalobce je podle Organizačního řádu Vojenského zpravodajství, jiné ev. označení D19/2019/EO-4730-VP, ze dne 18. 12. 2020, věcně příslušný v prvním stupni vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska. Ředitel vojenského zpravodajství byl příslušný ke dni 1. 10. 2008 na základě rozkazu ministra obrany č. 44/2006, tento rozkaz ministra obrany byl však následně nahrazen rozkazem ministra obrany č. 57/2015, který byl následně nahrazen rozkazem ministra obrany č. 14/2016. Žádný z těchto rozkazů neobsahuje přechodné ustanovení, které by zachovávalo původní příslušnost z roku 2008.
19. Žalovaný nesouhlasí s žalobcovým názorem ohledně aplikovatelného znění zákona o vojácích z povolání. Podle žalovaného totiž zákon č. 122/2012 Sb., který novelizoval zákon o vojácích z povolání, neobsahuje ustanovení podobné § 179 odst. 1 větě druhé zákona č. 500/2004, správní řád („s. ř.“), a proto se má zákon o vojácích aplikovat v aktuálním znění, podle které bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů. Podle žalovaného ministr obrany svým rozhodnutím ze dne 19. 12. 2014, č. j. 340-48/2013-1140, zrušil rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 1. 10. 2008, č. j. 4-13/3-345/2008-5847, a řízení zastavil. Z toho lze podle žalovaného *a contrario* dovodit, že orgán prvního stupně byl povinen nově postupovat podle zákona o vojácích z povolání v současném znění.
20. Dále žalovaný poukazuje na dřívější chybnou praxi správních orgánů, které vydávaly opakovaně platové výměry při každém novém služebním zařazení vojáka nehledě na to, zda se mu měnily složky platu. I platový výměr žalobce z 1. 10. 2008 byl vydán pouze v souvislosti s novým služebním zařazením žalobce a nijak neměnil složky platu oproti předešlému platovému výměru z 1. 5. 2008, vydání nového výměru tak bylo nadbytečné. Žalovaný tak zrušil prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavil, protože rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté (§ 90 odst. 4, § 66 odst. 2, § 48 odst. 2 s. ř.).
21. Ve vyjádření k žalobě žalovaný dodal, že se napadené rozhodnutí nezabývá žalobcovými odvolacími námitkami z 18. 4. 2021, protože rozhodnutí bylo předáno k doručení žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb již dne 16. 4. 2021, což je i vyznačeno na rozhodnutí ve správním spise.
22. K rozhodnému znění zákona o vojácích žalovaný doplňuje, že řízení zahájené vydáním platového výměru ze dne 1. 10. 2008 bylo pravomocně skončeno rozhodnutím ministra obrany ze dne 18. 8. 2020, který tento platový výměr zrušil, čímž se „konzumovalo“ přechodné ustanovení zákona č. 122/2012 Sb., který novelizoval zákon o vojácích z povolání.

V. Replika žalobce

23. V replice ze dne 21. 3. 2024 žalobce reagoval na některá tvrzení žalovaného a dále se věnoval svým původním námitkám.
24. Žalobce opakoval svůj názor, že příslušnost služebních orgánů nemůže být stanovena organizačními řády, ale je stanovena rozkazy ministra obrany. Podle žalobce může být příslušnost správních orgánů ve služebních věcech stanovena pouze rozkazem ministra obrany (§ 2 odst. 2 zákona o vojácích), což organizační řád nesplňuje. Navíc nejsou tyto organizační řády zveřejněny ve věstníku Ministerstva obrany, jako tomu je u rozkazů

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ministra. Organizační řády proto podle žalobce „nemají žádné účinky v právním světě“. Tvrzení žalovaného, že ministr obrany vydává organizační řád, je v rozporu se sdělením ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 30. 3. 2021, v němž ředitel Vojenského zpravodajství tvrdí, že organizační řád vydal ředitel Vojenského zpravodajství a svým podpisem jej schválil ministr obrany. Navíc právní řád ČR ani nezná pojem „organizační řád Vojenského zpravodajství“.

25. Dále se žalovaný věnuje nevypořádání odvolacích námitek z 18. 4. 2021 v napadeném rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo doručováno prostřednictvím České pošty, které bylo předáno až 20. 4. 2021, až tento den bylo tedy vypraveno, ne 16. 4. 2021, jak tvrdí žalobce a jak je uvedeno ve správním spise. Žalovaný tak měl vypořádat odvolací námítky doručené 18. 4. 2021.
26. Pravomoc jmenovat služební orgány má pouze ministr obrany nebo prezident republiky, nikoliv ředitel Vojenského zpravodajství, který není oprávněn vydat organizační řád, jímž se stanovuje příslušnost služebních orgánů. To, že zákonodárce chtěl ponechat pravomoc jmenovat služební orgány pouze prezidentu republiky a ministrovi obrany, má své opodstatnění. Ředitelé vojenského zpravodajství byli v minulosti odsouzeni za zneužití svých pravomocí. Rovněž současný ředitel Vojenského zpravodajství zneužívá podle žalobce své pravomoci, a to právě vydáním organizačního řádu.
27. Správní orgány nebyly příslušné k rozhodování o složkách žalobcova platu také proto, že rozkaz ministra obrany č. 23/2008 ze dne 30. 6. 2008 ve svém čl. 2 odst. 8 stanoví, že personální opatření realizuje mj. ředitel Vojenského zpravodajství. V čl. 1 odst. 1 je dále stanoveno, že služební orgány provádějí právní úkony ve věcech služebního poměru pouze s podřízenými vojáky z povolání.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
29. Jelikož žalobce i žalovaný odkazovali na některé vnitřní předpisy a jiné dokumenty, které nebyly součástí správního spisu, byly soudu dodány až na základě výzev soudu. Soud vyzval žalovaného k jejich doplnění usnesením předsedkyně senátu ze dne 16. 1. 2024, č. j. 10 Ad 4/2021–40. V reakci na toto usnesení se žalovaný soudu tázal, zda soud požaduje i dokumenty utajované stupněm důvěrné. Soud poté dalším usnesením předsedkyně senátu ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Ad 4/2021–57, vyzval k dodání i těchto utajovaných dokumentů. Soud vyzval žalovaného k doplnění dalších dokumentů usnesením předsedkyně senátu ze dne 4. 3. 2024, č. j. 10 Ad 4/2021–65, žalovaný na základě tohoto usnesení již další dokumenty nedodal, pouze se k věci vyjádřil.
30. Ve věci se konalo ústní jednání dne 21. 3. 2024, při němž účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Žalobce navrhl provést důkaz obálkou, v níž bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného a která má prokazovat, že napadené rozhodnutí žalovaného nebylo vypraveno dne 16. 4. 2021, jak plyne ze správního spisu a jak tvrdí žalovaný, ale až 20. 4. 2021, tedy až 2 dny poté, co žalobce doručil žalovanému doplnění odvolacích námitek, s nimiž se měl žalovaný vypořádat. Dále žalobce navrhl jako důkaz rozkaz ministra obrany

č. 23/2008 ze dne 30. 6. 2008, z něhož má plynout, že služební orgány činí ve věcech služebního poměru služební úkony s podřízenými vojáky z povolání.

31. Soud při tomto ústním jednání prováděl dokazování vnitřními předpisy ministerstva obrany a vojenského zpravodajství, aby byl schopen určit, který orgán byl příslušný rozhodnout o složkách žalobcova platu. Konkrétně soud provedl důkaz rozkazem ministra obrany ze dne 29. 6. 2012 č. 34/2012 ve znění rozkazu ministra obrany č. 34/2019, rozkazem ministra obrany č. 44/2006, rozkazem ministra obrany ze dne 17. 1. 2020 č. 3/2020, rozkazem ministra obrany ze dne 30. 6. 2008 č. 23/2008. A dále soud provedl důkaz i vnitřními předpisy utajovanými stupněm důvěrné podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, konkrétně se jedná o statut Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D23/2017/EO-4730-VP, organizační řád Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D19/2019/EO-4730-VP, ze dne 18. 12. 2020, organizační řád Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D27/2018/EO-4730-VP, ve znění 1. dodatku s č. j. D56/2019-4730 ze dne 13. 6. 2019, organizační řád Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP, ze dne 15. 12. 2020.
32. V průběhu ústního jednání soud poučil žalobce o změně svého právního názoru oproti názoru vyslovenému v průběhu řízení. Když soud v úplnosti vyhodnotil důkazy zaslané žalovaným v relevantních speciálních ustanoveních vnitřních předpisů, včetně jejich utajovaných částí, zjistil, (jak je blíže rozepsáno níže v části VI. 2.), že z těchto důkazů vyplývá jiný právní závěr, než soud vyslovil v usnesení předsedkyně senátu ze dne 4. 3. 2024, č. j. 10 Ad 4/2021 – 65 (původně byl soud názoru, že příslušným k rozhodování o složkách žalobcova platu byl ředitel Vojenského zpravodajství, následně soud svůj názor změnil a nadále považuje za příslušný orgán k rozhodování o složkách žalobcova platu vedoucího 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska). Aby mohl žalobce na tuto změnu právního názoru reagovat, soud žalobce s touto změnou seznámil při ústním jednání a v průběhu dokazování ho vyzval k předložení případných dalších důkazních prostředků.
33. Žalobce následně požádal soud o odročení jednání, aby měl prostor pro reakci na změnu právního názoru soudu, na provedené důkazy, které nebyly součástí spisu, a na konzultaci dalšího postupu. Soud této žádosti vyhověl a odročil jednání na 18. 4. 2024.
34. Na úvod ústního jednání dne 18. 4. 2024 předsedkyně senátu sdělila obsah přednesů a provedených důkazů, jelikož se oproti ústnímu jednání dne 21. 3. 2024 změnilo obsazení senátu. Dále při tomto ústním jednání soud prováděl dokazování Organizačním řádem Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP, ze dne 15. 12. 2020 [konkrétně čl. 33, čl. 36 odst. 1, čl. 36 odst. 9 písm. c)] a dále rozkazem ministra obrany č. 112/2013 (jehož provedení navrhl žalobce a který soudu dodal žalovaný ve svém vyjádření).
35. Soud poté zamítl žalobcův návrh na provedení dokazování z důvodu nadbytečnosti, případně irelevantnosti případných zjištění (podrobně odůvodněno níže) těmito dokumenty: sdělení ředitele kanceláře ministra obrany s č. j. MO 47213/2021-8694 ze dne 18. 2. 2021, potvrzení elektronické podatelny Ministerstva obrany, výpis z evidence sledování zásilek České pošty, vyznění žalovaného z 1. 3. 2021 adresované žalobci, obálka, v níž bylo vyznění z 1. 3. 2021 doručeno, výpis z evidence sledování zásilek České pošty, sdělení žalovaného ze dne 30. 3. 2021, kterou žalovaný odpovídal na žalobcovu žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 11. 2017, sp. zn. 3 T

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

35/2014, žalobcova žádost o poskytnutí informací ze dne 19. 3. 2021, rozkaz ministra obrany č. 85/2010 s názvem „*Některá ustanovení o průběhu služby vojáků z povolání*“.

36. Na konci tohoto ústního jednání účastníci přednesli své konečné návrhy, které se shodují s návrhy učiněnými v jejich písemných podáních.
37. Při projednání žaloby musel soud nejprve vyřešit otázku, zda o složkách žalobcova platu rozhodovaly příslušné orgány. Jestliže ano, bylo nutné jako druhou otázku posoudit, zda řízení o stanovení složek žalobcova platu skutečně mělo být zastaveno, jelikož odpadl jeho důvod, resp. žádný nikdy nebyl, k čemuž dospěl žalovaný. Pokud ano, nemusel by se soud zabývat dalšími žalobními námitkami, protože pokud odpadl důvod správního řízení, byl závěr žalovaného o zastavení řízení správný.
38. V tomto řízení soud nemůže rozhodnutím zrušit Organizační řád Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP, ze dne 15. 12. 2020, ani vyslovit jeho nicotnost, jak požaduje žalobce. Nelze soudně napadat přímo vnitřní předpis, zpochybňovat lze pouze jeho aplikaci v konkrétním případě (rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Ao 1/2011-49, č. 2444/2011 Sb. NSS). Pokud by soud shledal části vnitřního předpisu v rozporu se zákonem, tyto části by neaplikoval. Podle soudu však tento vnitřní předpis ani žádný jiný vnitřní předpis aplikovaný v žalobcově případě není v rozporu se zákonem. Ochrana subjektivních práv žalobce je zajištěna soudním přezkumem správních rozhodnutí, která tyto vnitřní předpisy aplikovala. Není dána pravomoc soudu k projednání a rozhodnutí věci, což představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], soud proto tento návrh odmítl.
39. Žaloba je důvodná. Soud považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné v části týkající se posouzení příslušnosti odvolacího správního orgánu.

VI.1. Údajně antedatované rozhodnutí žalovaného a opomenutí odvolacích námitek

40. Jednou z žalobcových námitek je, že rozhodnutí žalovaného je antedatované a nebylo vypraveno 16. 4. 2021, jak tvrdí žalovaný a jak je vyznačeno na rozhodnutí ve správním spise, ale bylo vypraveno až 20. 4. 2021. Žalovaný se tak měl vypořádat s odvolacími námitkami žalobce, které byly žalovanému doručeny 18. 4. 2021, což je ve lhůtě, kterou žalovaný stanovil žalobci.
41. Ze správního spisu plyne, že žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal dne 5. 2. 2021, následně byl dvakrát poučen o možnosti nahlédnout do spisu, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy do doby, než bude vydáno rozhodnutí, přičemž ve vyrozumění ze dne 1. 3. 2021, které bylo žalobci doručeno dne 19. 3. 2021, byl žalobce informován, že jsou shromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, což nenastane dříve než po uplynutí 30 dnů od doručení tohoto vyrozumění. Žalobce doručil doplnění žalobních námitek žalovanému dne 18. 4. 2021, tedy v této 30denní lhůtě. Žalovaný se však s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí nevypořádal.
42. Při ústním jednání dne 21. 3. 2024 žalobce předložil jako důkaz obálku, v níž bylo žalobcově zmocněnkyni doručeno napadené rozhodnutí. Soud zjistil, že z razítka na této obálce vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo předáno České poště dne 20. 4. 2021. Na toto zjištění reagoval žalovaný při ústním jednání sdělením, že rozhodnutí bylo vyhotoveno již 16. 4. 2021, ale předáno k doručení až 20. 4. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

43. Soud tak má za to, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až dne 20. 4. 2021, kdy bylo předáno k doručení České poště [§ 71 odst. 2 písm. a) s. ř.]. Důležitější závěr však je, že doplnění odvolacích námitek bylo žalovanému doručeno dne 18. 4. 2021, jak vyplývá ze správního spisu, což bylo ve lhůtě, kterou sám žalovaný poskytl žalobci ve sdělení ze dne 1. 3. 2021. Žalobce tak doručil tyto námitky včas a žalovaný měl povinnost se s těmito námitkami vypořádat ve svém rozhodnutí.
44. Ačkoliv je správní řízení zatíženou touto vadou, z odvolacích námitek z 18. 4. 2021 plyne, že i kdyby je žalovaný při svém rozhodování zohlednil, neměly by vliv na výsledné rozhodnutí. Žalobce v těchto námitkách upozorňoval pouze na nesprávnou výši osobního příplatku (z důvodu tvrzených skvělých výkonů ve službě). I kdyby žalovaný ve svém rozhodnutí tyto námitky zohledňoval, neměly by vliv na napadené rozhodnutí, protože tímto rozhodnutím bylo správní řízení zastaveno z důvodu překážky věci rozhodnuté (s čímž se soud ztotožňuje). Námitky týkající se výše osobního příplatku, tedy merita věci, by tak pro úvahy žalovaného ani neměly relevanci. K této procesní vadě se tak nepřihlíží, neboť o ní nelze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 3 s. ř. s.). Správní řízení by bylo zastaveno pro překážku věci rozhodnuté i při zohlednění těchto námitek z 18. 4. 2021.

VI.2. Příslušnost správních orgánů k rozhodnutí o složkách žalobcova platu

45. Rozhodování o složkách žalobcova platu je věcí služebního poměru podle části deváté (§ 144 a násl.) zákona o vojácích z povolání, k tomuto závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 16. 1. 2020, č.j. 8 As 370/2018-30, kterým rozhodoval v řízení předcházejícím této žalobě (viz část II. rozsudku).
46. V tomto rozsudku NSS rovněž vyslovil právní názor, že pro rozhodování o žalobcově platu je rozhodné znění zákona o vojácích z povolání účinné k 1. 10. 2008, tedy před nabytím účinnosti novely provedené zákonem č. 272/2009 Sb., která nabyla účinnosti 1. 10. 2009. Tento novelizující zákon totiž v přechodných ustanoveních v čl. II bodu 7. stanoví, že „*řízení ve věcech služebního poměru podle § 144 až 158 zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ A řízení o určení složek žalobcova platu bylo zahájeno vydáním původního platového výměru dne 1. 10. 2008.
47. Je proto nesprávný názor žalovaného, že při novém rozhodování o složkách žalobcova platu v napadených rozhodnutích je rozhodné znění zákona o vojácích z povolání účinné ke dni vydání rozhodnutí. Tento žalobcův názor nelze odůvodnit tím, že novela zákona o vojácích z povolání provedená zákonem č. 272/2009 Sb. neobsahuje v přechodných ustanoveních pravidlo podobné § 179 odst. 1 větě druhé s. ř., kde je stanoveno, že „*býlo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.*“ Soud nesouhlasí s názorem žalovaného, že jelikož přechodná ustanovení zákona č. 272/2009 Sb. neobsahují úpravu speciálního procesního postupu v případě zrušení rozhodnutí, jakou obsahuje citovaný § 179 odst. 1 věta druhá s. ř., *a contrario* lze dovodit, že přechodné ustanovení novely zákona o vojácích na řešenou situaci nedopadá.
48. Lze přisvědčit námitce žalobce, že takové úvahy nejsou správné, protože se jimi dá odůvodnit takřka jakýkoliv postup. Novela zákona o vojácích, která je ve vztahu speciality ke

správnímu řádu, zkrátka stanoví, že v případě řízení zahájených před účinností novely se postupuje podle předpisů účinných před novelou. Myšlenkovým postupem žalovaného by se dala oblíbeným argumentem *a contrario* dovodit výjimka snad z jakékoliv obecně závazného pravidla, jelikož lze hypoteticky vždy dojít k závěru, že právní úprava by mohla být speciálnější, konkrétnější apod., ale protože není, na danou situaci nedopadá.

49. Rovněž nelze odůvodnit závěr žalovaného o rozhodném znění zákona o vojácích ke dni vydání nového rozhodnutí tak, že přechodná ustanovení novely zákona o vojácích se „konzumovala“ tím, že řízení zahájené vydáním platového výměru z 1. 10. 2008 bylo pravomocně dokončeno rozhodnutím ministra obrany ze dne 18. 8. 2020, kterým ministr zrušil platový výměr z roku 2008. Ministr svým rozhodnutím ze dne 18. 8. 2020, č. j. MO 220630/2020-8694, sice zrušil původní platový výměr z 1. 10. 2008, ale řízení pravomocně neukončil, nýbrž věc vrátil k projednání správnímu orgánu prvního stupně. Nadále se v prvním stupni jednalo o to samé řízení mezi stejnými účastníky o tom samém předmětu řízení. Od 1. 10. 2008 tedy probíhalo pouze jedno správní řízení o určení složek platu žalobce, jehož posledním rozhodnutím je nyní napadené rozhodnutí žalovaného.
50. Závěr, jakým zněním zákona o vojácích se měly správní orgány řídit, vyplývá nejen ze zmíněné novely zákona o vojácích, ale rovněž tento závěr vyslovil NSS v rozsudku ze dne 16. 1. 2020, č.j. 8 As 370/2018-30, kterým byly správní orgány v dalším řízení vázány. Nicméně použití nesprávného znění zákona o vojácích z povolání není samo o sobě důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, soud nezruší napadené správní rozhodnutí, i když použilo právní předpis nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, pokud by byl výsledek řízení stejný i za použití správného právního předpisu nebo jeho ustanovení. V právě řešené věci by napadené rozhodnutí dospělo ke stejným závěrům i za použití zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 30. 9. 2009.
51. Jak soud uvedl již výše s odkazem na rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2020, č.j. 8 As 370/2018-30, rozhodování o složkách žalobcova platu je věcí služebního poměru podle části deváté (§ 144 a násl.) zákona o vojácích z povolání (soud nadále používá znění zákona účinné do 30. 9. 2009). Podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání činí právní úkony ve věcech služebního poměru služební orgány, kterými jsou prezident republiky, ministr obrany a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci.
52. Úprava procesních postupů i určení příslušných služebních orgánů ve věcech služebního poměru se řídí vnitřními předpisy ministerstva obrany a Vojenského zpravodajství. V případě procesních předpisů je obecně přípustná nepravá retroaktivita právních norem, tedy aplikace právní úpravy na řízení zahájená ještě před účinností této úpravy (např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 574/03). Je tedy možné, aby se na řízení o určení složek žalobcova platu původně zahájené dne 1. 10. 2008 aplikovala procesní právní úprava, která v době zahájení řízení ještě nebyla účinná. V případě procesní úpravy zákona o vojácích z povolání se naopak aplikovala úprava účinná v době zahájení řízení v roce 2008, nikoliv novější úprava zpětně, jelikož tak stanovila přechodná ustanovení novely zákona o vojácích z povolání (viz výše).
53. Jelikož tyto vnitřní předpisy nebyly součástí správního spisu, vyžádal si soud od žalovaného jejich doplnění. Některé tyto vnitřní předpisy jsou utajované stupněm důvěrné podle zákona č. 421/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (konkrétně

se jedná o organizační řád Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP, ze dne 15. 12. 2020, organizační řád Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D19/2019/EO-4730-VP, ze dne 18. 12. 2020, organizační řád Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D27/2018/EO-4730-VP, ve znění 1. dodatku s č. j. D56/2019-4730 ze dne 13. 6. 2019, statut Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D23/2017/EO-4730).

54. Žalobce v jedné ze svých námitek zpochybňuje oprávněnost této utajenosti. Podle žalobce jsou tyto předpisy utajené protiprávně s cílem poškodit žalobce v řízení, aby se proti rozhodnutím nemohl řádně bránit. Žalobce však nijak konkrétně nenamítá, v čem by měla tato protiprávnost spočívat, soud se proto s touto námitkou může vypořádat pouze obecně.
55. Úpravu utajovaných informací obsahuje zákon o ochraně utajovaných informací. Zmíněné organizační řády Vojenského zpravodajství jsou utajeny stupněm důvěrné, jímž se podle § 4 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací klasifikuje utajovaná informace, jestliže její vyžazení neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit prostou újmu zájmům České republiky. Tato prostá újma vznikne vyžazením utajované informace neoprávněné osobě nebo zneužitím utajované informace, které může mít za následek mj. ohrožení bezpečnostních operací nebo činnosti zpravodajských služeb [§ 3 odst. 4 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací]; Vojenské zpravodajství přitom je zpravodajskou službou podle § 3 písm. b) zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky.
56. O tom, zda je informace utajovaná a případně jakým stupněm utajení má být klasifikována, rozhoduje její původce, tedy subjekt, u něž informace vznikla. Utajení informace je přitom objektivní vlastnost této informace (např. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 188/2014-38). Ochrana utajovaných informací je mj. zajišťována personální bezpečností spočívající ve výběru osob, které mají mít k utajovaným informacím přístup [§ 5 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací]. Přístup k utajovaným informacím přitom mají zajištěny jen ty osoby, které je nezbytně potřebují k výkonu své činnosti. Je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu s § 21 odst. 1 a § 22 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, popřípadě podle § 22 odst. 2 tohoto zákona stupeň utajení změnil či zrušil.
57. Jelikož zmíněné organizační řády obsahují organizační strukturu a rozdělení působnosti, příslušnosti a pravomocí mezi jednotlivé složky Vojenského zpravodajství, shledává soud obecně legitimní zájem na tom, aby byly tyto informace utajeny stupněm důvěrné. Vyžazení těchto informací by potenciálně mohlo ohrozit činnost zpravodajských služeb, navíc žalobce není příslušníkem Vojenského zpravodajství již od roku 2010, jeho seznámení se s obsahem utajovaných informací je legitimní pouze v rozsahu, v jakém tyto organizační řády určují příslušnost služebních orgánů, což bude zajištěno provedením důkazu těmito organizačními řády, jak soud vysvětluje níže.
58. Zároveň se soud musel vypořádat s otázkou nahlížení do soudního spisu, jelikož tento spis obsahuje zmíněné utajované informace. Úprava nahlížení do spisu v souvislosti s utajovanými informacemi je obsažena v § 45 s. ř. s. Podle odst. 3 tohoto ustanovení předseda senátu vyloučí z nahlížení ty části spisu, které obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem nebo jiné informace chráněné podle zvláštních zákonů, to platí i o písemnostech nebo záznamech, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis. To platí přiměřeně i o spisech soudu. Toto vyloučení je prolomeno výjimkou v odst. 4 větě první a druhé, podle nichž z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odstavci 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. Z nahlížení nelze dále

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vyloučit ani ty části spisu, do nichž měl účastník právo nahlížet v řízení před správním orgánem.

59. Soud těmito písemnostmi bude provádět důkaz, nicméně i z tohoto prolomení je v odst. 4 stanovena výjimka (jedná se tedy o výjimku z výjimky). Ustanovení § 45 odst. 4 totiž dále stanoví, že písemnosti nebo záznamy, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis a na něž se nevztahovala ustanovení o nahlížení do spisu, lze poskytnout k nahlížení jen tehdy, pokud předseda senátu rozhodne, že tím nemůže dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Před rozhodnutím si předseda senátu vyžádá vyjádření orgánu, který informace obsažené v těchto písemnostech nebo záznamech poskytl. Tyto písemnosti byly ve správním řízení uchovávány mimo správní spis a žalobce do nich neměl právo nahlédnout. Soud by tak mohl tyto písemnosti poskytnout k nahlédnutí pouze v případě, že by jejich zpřístupněním nemohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie.
60. Žalobce je bývalým příslušníkem Vojenského zpravodajství. Jeho služební poměr zanikl dne 31. 10. 2010, tedy dlouhou dobu před tím, než vznikly tyto utajované písemnosti, nemohl se s nimi tak seznámit ještě jako člen Vojenského zpravodajství. Předsedkyně senátu se seznámila s obsahem těchto písemností a zjistila, že písemnosti obsahují utajované informace týkající se organizační struktury Vojenského zpravodajství, pravomoci a příslušnosti jednotlivých orgánů k rozhodování o právech a povinnostech příslušníků Vojenského zpravodajství.
61. Předsedkyně senátu je proto názoru, že pokud by se žalobce coby již bývalý člen Vojenského zpravodajství seznamoval s utajovanými písemnostmi týkajícími se organizační struktury nebo rozdělení pravomocí mezi jednotlivé orgány Vojenského zpravodajství, mohlo by tím dojít k ohrožení činnosti zpravodajských služeb. Proto předsedkyně senátu rozhodla usnesením ze dne 29. 2. 2024 č. j. 10 Ad 4/2021–65, že se tyto písemnosti vylučují z nahlížení. Jelikož žalobci není umožněno do těchto písemností nahlédnout, nevyžádala si předsedkyně senátu vyjádření Vojenského zpravodajství podle § 45 odst. 4 s. ř. s. Předsedkyně senátu by si toto vyjádření vyžádala, pouze pokud by žalobci umožnila do těchto písemností nahlédnout, tedy pokud by hrozil zásah do činnosti Vojenského zpravodajství, k němuž by se mělo Vojenské zpravodajství vyjádřit. Takovýto postup aproboval i NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 As 227/2020-70.
62. Žalobce nemá pravdu v tom, že by se mohl seznámit s částmi těchto utajovaných dokumentů, protože žalovaný soudu nabídl předání výpisu z těchto dokumentů na výzvu soudu. I když žalovaný nabídl předat soudu výpisy z těchto dokumentů za účelem provedení dokazování, žalobce by se s nimi stejně nemohl seznámit, protože by tyto dokumenty stále spadaly pod režim utajení.
63. Nelze zároveň ze zřetele ztrácet žalobcovo právo na spravedlivý proces, které je omezeno neumožněním nahlédnout do písemností, ze kterých bude soud vycházet při rozhodování o žalobě. Soud v souladu se závěry vyslovenými v citovaném rozsudku NSS postupoval při provádění utajovaných listinných důkazů podle § 129 zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. tak, že sdělil při ústním jednání relevantní obsah těchto utajovaných písemností. Tím soud na jedné straně zajistil ochranu utajovaných informací obsažených v písemnostech, ale zároveň seznámil žalobce s obsahem těchto písemností v rozsahu nezbytném pro posouzení jeho žalobních námitek, tedy zda je ministr obrany

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

oprávněn vydat organizační řád, jímž určuje organizační vztahy v rámci Vojenského zpravodajství, a zda byly správní orgány příslušné k rozhodování o žalobcově platu.

64. Jelikož jsou tyto písemnosti utajované, nedává smysl, aby byly zveřejněny ve věstníku ministerstva obrany, jak navrhuje žalobce. Pokud by tomu tak bylo, ztrácelo by jejich utajení smysl, neboť by se s jejich obsahem mohl seznámit kdokoliv s přístupem do tohoto věstníku. Žalobce se sice nemůže seznámit s celým obsahem těchto písemností, nicméně jeho právo na spravedlivý proces je zachováno, neboť soud při ústním jednání dne 21. 3. 2024 provedl tyto písemnosti jako důkaz a sdělil žalobci jejich relevantní obsah, na který mohl žalobce reagovat ať už vyjádřením, navržením dalších důkazů, či jiným způsobem.
65. Soud tedy při ústním jednání prováděl dokazování listinnými důkazy, přičemž v případě zmíněných utajovaných dokumentů soud prováděl dokazování pouze sdělením relevantního obsahu těchto důkazních prostředků.
66. Z čl. 1 písm. a) rozkazu ministra obrany ze dne 29. 6. 2012 č. 34/2012 ve znění rozkazu ministra obrany č. 34/2019 vyplývá, že tento rozkaz vymezuje služební orgány, které jsou oprávněny rozhodovat v řízeních ve věcech služebního poměru vojáků z povolání podle zákona o vojácích z povolání. Zároveň čl. 3 odst. 2 tohoto rozkazu stanoví, že zanikne-li účastníkovi řízení služební poměr v průběhu správního řízení, je příslušným služebním orgánem služební orgán, který byl oprávněn rozhodovat v dané věci v době zániku služebního poměru účastníka řízení. Soud považoval původně tento rozkaz za rozhodující úpravu, a proto vyzval usnesením ze dne 4. 3. 2024, č. j. 10 Ad 4/2021–65, žalovaného, aby soudu doplnil vnitřní předpisy a jiné dokumenty, které určovaly služební zařazení žalobce ke dni 31. 10. 2010 (datum zániku žalobcova služebního poměru) a které určovaly vedoucího tohoto organizačního celku. Příslušným služebním orgánem by totiž byl podle čl. 3 odst. 4 rozkazu ministra obrany č. 44/2006 obrany vedoucí organizačního celku, u kterého je voják služebně zařazen. Tímto vedoucím organizačního celku by byl ředitel Vojenského zpravodajství.
67. Soud však dává za pravdu žalovanému, že v případě určení žalobcova platu se nebude aplikovat rozkaz ministra obrany č. 34/2012, a proto ani rozkaz ministra obrany č. 44/2006, protože tyto rozkazy určují příslušnost služebních orgánů pro všechny vojáky z povolání ve všech věcech služebního poměru, nicméně existují předpisy, které speciálně upravují příslušnost pro peněžní věci služebního poměru všech vojáků z povolání, a pak také předpisy, které speciálně upravují příslušnost služebních orgánů pro vojáky z povolání služebně zařazené u Vojenského zpravodajství. Soud nesouhlasí se žalobcovou námitkou, že rozkaz ministra obrany č. 34/2012 je vůči organizačním řádům speciální, protože upravuje rozhodování o služebním poměru vojáků z povolání, kterým zanikl služební poměr, oproti organizačním řádům, které upravují řízení o služebním poměru se současnými příslušníky. Podle soudu mají organizační řády aplikační přednost před rozkazem ministra obrany č. 34/2012 podle zásady *lex specialis derogat legi generali*, jelikož se nevztahují obecně na všechny věci služebního poměru, ale speciálně jen na peněžní věci v rámci služebního poměru, resp. se nevztahují obecně na všechny vojáky z povolání, ale vztahují se speciálně jen na užší skupinu vojáků z povolání služebně zařazenou u Vojenského zpravodajství.
68. Stejný závěr platí i ohledně rozkazu ministra obrany č. 23/2008 ze dne 30. 6. 2008, který navrhl žalobce provést jako důkaz při ústním jednání dne 21. 3. 2024. Soud tento rozkaz provedl jako důkaz a z jeho čl. 1 odst. 1 zjistil, že služební orgány provádějí právní úkony ve věcech služebního poměru pouze s podřízenými vojáky z povolání. Zároveň soud zjistil,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

že podle čl. 2 odst. 8 písm. a) realizuje personální opatření mj. ředitel Vojenského zpravodajství. Podle žalobce má tento rozkaz rovněž dokládat, že příslušným k rozhodnutí ve věci byl ředitel Vojenského zpravodajství, a nikoli vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska. Nicméně i tento rozkaz se týká všech vojáků z povolání a organizační řády jsou vůči němu ve vztahu speciality, takže mají aplikační přednost před tímto rozkazem.

69. Soud proto ani neprovedl jako důkaz rozkaz ministra obrany č. 85/2010 s názvem „*Některá ustanovení o průběhu služby vojáků z povolání*“. Na tento rozkaz odkazuje čl. 2 odst. 8 rozkazu ministra obrany 23/2008 ze dne 30. 6. 2008, kde je stanoveno, že služební orgány realizují „*personální opatření podle zákona a RMO č. 85/2010 Věstníku Některá ustanovení o průběhu služby vojáků z povolání*“. Jak soud právě vysvětlil, jelikož se na věc neaplikuje rozkaz ministra č. 23/2008, je nadbytečné zabývat se obsahem rozkazu ministra č. 85/2010, na který tento rozkaz pouze odkazuje. Žalobce navíc ani netvrdí, co konkrétně by mělo z tohoto rozkazu vyplývat.
70. Působnost a na ni navazující příslušnost služebních orgánů v peněžních věcech vojáků z povolání upravuje rozkaz ministra obrany č. 3/2020, tento rozkaz se však nevztahuje na Vojenské zpravodajství (zjištěno z čl. 1 odst. 2 tohoto rozkazu), jehož byl žalobce součástí. Dále je zjištěno z čl. 2 rozkazu ministra obrany č. 112/2013, že Vojenské zpravodajství se řídí v souladu se statutem Vojenského zpravodajství vlastním organizačním řádem, který schvaluje ministr obrany. Z čl. 6 odst. 6 statutu Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D23/2017/EO-4730-VP soud zjistil, že ministr obrany je oprávněn na návrh ředitele Vojenského zpravodajství vydat organizační řád, jímž určuje organizační vztahy v rámci Vojenského zpravodajství.
71. Není relevantní námitka žalobce, že právní řád nezná pojem „*organizační řád Vojenského zpravodajství*“. S existencí organizačního řádu výslovně počítají vnitřní předpisy vydané na základě zákona (např. zmíněný rozkaz ministra obrany č. 112/2013). Zároveň rozkaz ministra obrany č. 3/2020 (vydaný ministrem obrany) výslovně stanoví, že se nevztahuje na Vojenské zpravodajství, a proto je v souladu s rozkazem ministra obrany č. 112/2013 (vydaným ministrem obrany), že organizační struktura včetně příslušnosti správních orgánů je stanovena organizačním řádem, ačkoliv žalobce namítá opak. Rozkazy vydané ministrem obrany tedy ohledně stanovení příslušnosti odkazují na organizační řád Vojenského zpravodajství schválený ministrem obrany.
72. Soud zjistil z organizačního řádu Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D19/2019/EO-4730-VP, ze dne 18. 12. 2020, ve znění dodatku D209/2020-4730 ze dne 30. 6. 2020, že podle jeho čl. 36 odst. 9 písm. c) je příslušný k určení služebního platu vojáků zařazených v podřízenosti ředitele Vojenského zpravodajství vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska. Zároveň z dřívějšího organizačního řádu Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D27/2018/EO-4730-VP, ve znění 1. dodatku s č. j. D56/2019-4730 ze dne 13. 6. 2019, je zjištěno, že tento řád neobsahuje přechodná ustanovení, která by omezovala aplikovatelnost organizačního řádu ze dne 18. 12. 2020.
73. Dále soud však zjistil, že organizační řád Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D19/2019/EO-4730-VP, ze dne 18. 12. 2020, ve znění dodatku D209/2020-4730 ze dne 30. 6. 2020, byl zrušen organizačním řádem Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP, ze dne 15. 12. 2020 (s účinností od 1. 1. 2021), ve znění dodatku ze dne 30. 6. 2021 (s účinností od 1. 7. 2021), takže příslušnost služebních orgánů ke dni

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodování prvostupňového orgánu, tj. k 19. 1. 2021, určoval posledně jmenovaný řád. Z jeho čl. 36 odst. 9 písm. c) soud zjistil, že personální opatření ve věcech stanovení nebo určení služebního platu realizuje vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska.

74. Ohledně příslušnosti prvostupňového správního orgánu tak lze uzavřít, že vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska byl ke dni 19. 1. 2021 příslušný k vydání rozhodnutí o určení složek žalobcova platu (žalovaný sice v rozhodnutí opakovaně odkazuje na čl. 33 odst. 9, který neexistuje, podle soudu jde však jen o písarskou chybu a správně měl žalovaný odkázat na čl. 36 odst. 9). Není proto důvodná žalobcova námitka, že o jeho platu rozhodl nepřislušný orgán. Rozkaz ministra obrany č. 34/2012 ani rozkaz ministra obrany č. 23/2008 se při určení příslušnosti služebního prvostupňového orgánu na žalobcův případ nevztahují, neboť tuto příslušnost stanoví jiné, speciálnější předpisy.
75. Dále soud posuzoval otázku, zda byl žalovaný příslušný k vydání rozhodnutí o žalobcově odvolání. V záhlaví napadeného rozhodnutí odvozuje žalovaný svou příslušnost z čl. 33 odst. 2 organizačního řádu Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP. Ve vyjádření k žalobě odvozuje žalovaný svou příslušnost z čl. 33 organizačního řádu Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D19/2019/EO-4730-VP, který však byl zrušen a nahrazen prvně jmenovaným řádem, který se na věc aplikuje.
76. Soud zjistil z čl. 33 organizačního řádu Vojenského zpravodajství, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP, ze dne 15. 12. 2020 (s účinností od 1. 1. 2021), ve znění dodatku ze dne 30. 6. 2021 (s účinností od 1. 7. 2021), že všechny 3 odstavce tohoto článku se netýkají určení příslušnosti služebních orgánů a že příslušnost žalovaného k rozhodnutí o odvolání z nich neplyne (z důvodu utajení tohoto organizačního řádu soud nesděluje konkrétní obsah těchto ustanovení, která nejsou relevantní pro posouzení věci). Dále soud zjistil, že čl. 36 odst. 1 tohoto organizačního řádu vyjmenovává jednotlivé služební orgány Vojenského zpravodajství, mezi nimiž je jmenován i žalovaný. Z tohoto ustanovení však nijak neplynou vztahy nadřízenosti či podřízenosti těchto jednotlivých orgánů nebo určení příslušnosti k rozhodování o odvolání ve správních řízeních týkajících se služebního poměru.
77. Soud proto shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč o žalobcově odvolání rozhodoval právě žalovaný, a ne jiný orgán rovněž jmenovaný v čl. 36 odst. 1 organizačního řádu, jiné ev. ozn. D39/2020/EO-4730-VP. Žalovaný jednak v napadeném rozhodnutí odkazuje na čl. 33, který se týká jiné problematiky, a jednak nevyplývá příslušnost k rozhodnutí o odvolání ani ze znění čl. 36 odst. 1 jmenovaného organizačního řádu.
78. Soud se dále zabývá námitkami týkajícími se otázek oddělitelných od právě zjištěné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
79. Není správné žalobcovo tvrzení, že ministr obrany svým zrušujícím rozhodnutím ze dne 18. 8. 2020, č. j. MO 220630/2020-8694, vrátil věc k dalšímu řízení přímo řediteli Vojenského zpravodajství. Ministr obrany vrátil věc příslušnému správnímu orgánu prvního stupně, nikoliv přímo řediteli Vojenského zpravodajství.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

80. Rovněž nelze souhlasit se žalobcovou námitkou, že v řízení o určení složek žalobcova platu se vedou dvě souběžná řízení, a proto brání vydání napadených rozhodnutí překážka litispendence. Od 1. 10. 2008 se vede pouze jediné řízení, avšak v jeho průběhu se změnila právní úprava příslušnosti služebních orgánů, což je možné vzhledem k přípustnosti nepravé retroaktivity procesní úpravy, jak je vysvětleno výše. Proto nemá opodstatnění ani žalobcova námitka, že z výroku napadeného rozhodnutí žalovaného není zřejmé, které řízení se zastavuje – jelikož se vede po celou dobu pouze jedno řízení, zastaveno bylo toto jediné řízení. V této souvislosti nelze dát za pravdu žalobci ani v tom, že by bylo odůvodnění napadeného prvostupňového rozhodnutí ze dne 19. 1. 2021 rozporné, jelikož na jedné straně hovoří o tom, že mu předcházela zrušená rozhodnutí, ale na druhé straně se označuje za první úkon v řízení. Správní rozhodnutí ve věci žalovaného sice byla vícekrát zrušena, neznamená to však, že prvostupňový orgán nemůže vzít při novém rozhodování v potaz předcházející řízení. Právě naopak je povinen zohlednit názory vyslovené v rozhodnutích odvolacích správních orgánů nebo v rozhodnutích soudů. Zároveň ale prvostupňové rozhodnutí ze dne 19. 1. 2021 je prvním úkonem v řízení, jelikož původní první úkon v podobě rozhodnutí ze dne 1. 10. 2008 byl zrušen.
81. Žalobce ve své replice ze dne 21. 3. 2024 navrhl provést velké množství listinných důkazů, soud však většinu z nich jako důkaz neprovedl. Konkrétně se jedná o tyto listiny:
- 1) Sdělení ředitele kanceláře ministra obrany čj. MO 47213/2021-8694 ze dne 18. 2. 2021, které má prokazovat, že rozkaz ministra obrany č. 34/2012 je stále účinný. Soud tento důkaz neprováděl, neboť ze samotného rozkazu plyne, že je tento rozkaz účinný.
 - 2) Potvrzení elektronické podatelny Ministerstva obrany, z něhož má plynout, že žalobce doručil doplnění odvolacích námitek žalovanému dne 18. 4. 2021 – provádět důkaz tímto potvrzením by bylo nadbytečné, protože tato skutečnost vyplývá ze správního spisu.
 - 3) Výpis z evidence sledování zásilek České pošty, ze které má vyplývat, že rozhodnutí žalovaného bylo předáno k doručení až dne 20. 4. 2021. Soud neprováděl tento důkaz, neboť tuto skutečnost má soud za zjištěnou z obálky, v níž bylo toto rozhodnutí doručeno. Tato obálka byla provedena jako důkaz při ústním jednání dne 21. 3. 2024.
 - 4) Vyrozumění z 1. 3. 2021, jímž žalovaný sdělil žalobci, že nevydá rozhodnutí o odvolání dříve, než uplyne 30 dnů od doručení tohoto sdělení – provádět důkaz tímto potvrzením by bylo nadbytečné, protože toto sdělení je součástí správního spisu.
 - 5) Obálka, v níž bylo vyrozumění z 1. 3. 2021 doručeno, která má prokazovat, že toto vyrozumění bylo žalobci doručeno dne 19. 3. 2021 – provádět důkaz tímto potvrzením by bylo nadbytečné, protože tato skutečnost vyplývá ze správního spisu.
 - 6) Výpis z evidence sledování zásilek České pošty, ze které má vyplývat, že vyrozumění z 1. 3. 2021 bylo žalobci doručeno dne 19. 3. 2021 – provádět tento důkaz by bylo nadbytečné, protože tato skutečnost vyplývá ze správního spisu.
 - 7) Sdělení žalovaného ze dne 30. 3. 2021, kterou žalovaný odpovídal na žalobcovu žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Ze sdělení má vyplývat, že Organizační řád Vojenského zpravodajství nevydal ministr obrany, ale vydal jej ředitel Vojenského zpravodajství a schválil jej svým podpisem ministr obrany. Soud tento důkaz rovněž neprováděl, neboť povahu

a obsah organizačních řádů zjišťuje soud ze samotných organizačních řádů, jimiž prováděl dokazování, nikoliv z pouhého sdělení žalovaného v jiném správním řízení.

- 8) Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 11. 2017, sp. zn. 3 T 35/2014, který má prokazovat, že bývalý ředitel Vojenského zpravodajství byl odsouzen za zneužití pravomoci, a proto je nutné být na pozoru i před jednáním současného ředitele Vojenského zpravodajství. Soud tento důkaz neprováděl, neboť se naprosto míjí s předmětem řízení. Soud musí posoudit otázku, zda o žalobcově platu rozhodovaly příslušné orgány a zda správně rozhodly o zastavení řízení, nikoliv otázku, zda předchůdci současného ředitele Vojenského zpravodajství páchali trestnou činnost.
 - 9) Žalobcová žádost o poskytnutí informací ze dne 19. 3. 2021, kterou se žalobce domáhá zpřístupnění organizačního řádu Vojenského zpravodajství ze dne 15. 12. 2020. Soud tuto listinu neprovedl jako důkaz, jelikož je součástí správního spisu. Navíc by nepřinesla do řízení žádné podstatné skutečnosti. S právem žalobce na seznámení se s utajovanými dokumenty se soud vypořádal v části VI. odůvodnění, viz výše.
 - 10) Rozkaz ministra obrany č. 85/2010 s názvem „*Některá ustanovení o průběhu služby vojáků z povolání*“. Soud neprovedl tento rozkaz jako důkaz, jak vysvětlil výše, jelikož na tento rozkaz pouze odkazuje rozkaz ministra obrany č. 23/2008, který se na projednávanou věc neaplikuje. Proto ani samotný rozkaz ministra obrany č. 85/2010 nemá pro věc relevanci. Žalobce ani netvrdí, co konkrétně by mělo z rozkazu vyplývat.
82. Dále žalobce v této replice navrhl provést důkaz rozkazem ministra obrany ze dne 29. 6. 2012 č. 34/2012, obálkou, v níž bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí žalovaného, a konečně rozkazem ministra obrany č. 23/2008 ze dne 30. 6. 2008. Soud těmito důkazy prováděl dokazování při ústním jednání dne 21. 3. 2024.

VI.3. Zastavení správního řízení z důvodu překážky věci rozhodnuté

83. Ačkoliv soud ruší napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, je posouzení otázky zastavení řízení podstatné pro další postup v řízení a toto je posouzení oddělitelné od zjištěné nepřezkoumatelnosti.
84. Obecně o složkách platu v rámci služebního poměru rozhodují správní orgány platovým výměrem, který je správním rozhodnutím konstitutivní povahy a je ho třeba pokládat za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2013, č.j. 4 Ads 10/2013-21). Řízení vedoucí k vydání platového výměru podle zákona o vojácích z povolání je správním řízením, takže se na něj podpůrně užije správní řád.
85. Žalovaný napadeným rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutí a řízení o stanovení složek žalobcově platu zastavil, protože rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté (§ 90 odst. 4, § 66 odst. 2, § 48 odst. 2 s. ř.). Podle § 90 odst. 4 odvolací správní orgán bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, jestliže zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení. Tento důvod stanoví § 66 odst. 2, podle něhož řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník

zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Zároveň § 48 odst. 2 stanoví, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.

86. Pro posouzení správnosti zastavení řízení je důležitý skutkový stav v období okolo října 2008, jak vyplývá ze správního spisu, neboť původní platový výměr byl vydán 1. 10. 2008 a rozhodoval o složkách žalobcova platu právě ode dne 1. 10. 2008 do budoucna.
87. Žalobce byl ke dni 1. 1. 2008 služebně zařazen rozkazem ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech personálních č. 286 ze dne 17. 12. 2007 na systemizované místo vojenský přidělenec České republiky v Ruské federaci 603. provozního střediska Ministerstva obrany. V souvislosti s tímto služebním zařazením vydal ředitel Vojenského zpravodajství dne 1. 5. 2008 platový výměr, jímž žalobci stanovil složky platu.
88. Následně ředitel Vojenského zpravodajství rozkazem ve věcech personálních č. 183 ze dne 18. 8. 2008 zařadil žalobce nově na systemizované místo vedoucí starší důstojník – specialista 4. referátu 318. oddělení 603. provozního střediska Ministerstva obrany. O necelý měsíc později, konkrétně 11. 9. 2008, zařadil ředitel Vojenského zpravodajství žalobce rozkazem ve věcech personálních č. 208 na systemizované místo vedoucí starší důstojník – specialista 1. referátu 318. oddělení 603. provozního střediska Ministerstva obrany. V návaznosti na tyto změny služebního zařazení vydal ředitel Vojenského zpravodajství dne 1. 10. 2008 nový platový výměr, jímž žalobci stanovil složky platu (tento platový výměr stanoví výši všech složek platu shodně jako platový výměr z 1. 5. 2008) – tento platový výměr stál na počátku správního řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená touto žalobou.
89. Žalobce se proti oběma rozkazům o služebním zařazení bránil odvoláním. Ministr obrany svým rozhodnutím ze dne 30. 10. 2013, č. j. 954-7/2012-1140, zrušil rozkaz o služebním zařazení č. 183 ze dne 18. 8. 2008, a dále ministr obrany svým rozhodnutím ze dne 30. 10. 2013, č. j. 954-9/2012-1140, zrušil rozkaz o služebním zařazení č. 208 ze dne 11. 9. 2008 (časová prodleva mezi prvostupňovým rozhodnutím o služebním zařazení a odvolacím rozhodnutím rušícím tato služební zařazení byla způsobena řízením ve správním soudnictví). Žalobce byl tedy od 1. 1. 2008 služebně zařazen podle rozkazu ředitele Vojenského zpravodajství č. 286 ze dne 17. 12. 2007, jelikož rozhodnutí o pozdějších služebních zařazeních byla zrušena po žalobcově procesní obraně, a plat mu byl s účinností od 1. 1. 2008 stanoven platovým výměrem z 1. 5. 2008.
90. Překážka věci rozhodnuté upravená v § 48 odst. 2 s. ř. se obecně vztahuje na rozhodnutí pozitivní (např. nález ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18, nebo rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2021, č. j. 6 As 94/2020-37), jímž je i rozhodnutí v podobě platového výměru stanovující složky platu. Zároveň překážka věci rozhodnuté brání tomu, aby bylo rozhodnuto o téže věci vícekrát. Totožnost věci je dána totožností práva nebo povinnosti, totožností účastníků a současně totožností předmětu řízení (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 6. 2011, č. j. 15 Ca 12/2009-50). Překážka věci rozhodnuté se vztahuje i na rozhodování o složkách platu, viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Ad 14/2015-51, kde soud vyslovil názor, že „*sojsobní příplatek je možné jako každé jiné právo přiznat pouze jednou*“. Zároveň se překážka věci rozhodnuté posuzuje ke dni vydání správního rozhodnutí, neboť pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, ačkoliv to správní řád výslovně nestanoví (rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Toto pravidlo platí i pro rozhodování odvolacího správního orgánu. Ten při svém rozhodování vychází ze

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

skutkového a právního stavu, který je zde v době vydání rozhodnutí o odvolání (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008–126).

91. V době vydání původního platového výměru, tj. dne 1. 10. 2008, byl žalobce služebně zařazen na jiné služební místo než ke dni vydání platového výměru ze dne 1. 5. 2008, a to na základě rozkazu č. 183 ze dne 18. 8. 2008 a rozkazu č. 208 ze dne 11. 9. 2008 (viz výše). Ačkoliv byly tyto rozkazy o služebním zařazení následně v roce 2013 zrušeny, ke dni vydání rozhodnutí (1. 10. 2008) rozhodoval správní orgán o složkách žalobcova platu vzhledem k jinému služebnímu zařazení než ke dni 1. 5. 2008, kdy byl vydán předchozí platový výměr. Vydání platového výměru z 1. 10. 2008 tak nebránila překážka věci rozhodnuté.
92. Situace je však odlišná ohledně platového výměru ze dne 19. 1. 2021, který žalobce napadl touto žalobou. V den vydání tohoto platového výměru byl skutkový stav ke dni 1. 10. 2008 (od něhož se stanovovaly složky žalobcova platu do budoucna) postaven tak, že žalobce byl služebně zařazen na stejné služební místo jako ke dni 1. 5. 2008, kdy byl vydán předchozí platový výměr, jelikož rozkazy měnící odlišné služební zařazení byly zrušeny (konkrétně 30. 10. 2013). Ke dni 19. 1. 2021 tak bylo nutné při vydání správního rozhodnutí vycházet z toho, že žalobce byl ke dni 1. 10. 2008 služebně zařazen na stejné služební místo jako v době vydání platového výměru ze dne 1. 5. 2008.
93. Soud se tedy ztotožňuje se žalovaným, že vydání platového výměru z 1. 10. 2008, resp. nyní napadeného platového výměru z 19. 1. 2021 nebylo možné, protože mu bránila překážka věci rozhodnuté, k níž musí správní orgán přihlédnout z úřední povinnosti. Tato překážka byla založena rozhodnutím v podobě platového výměru ze dne 1. 5. 2008, č. j. 738/49-4480/2008-5847, jelikož už tímto rozhodnutím byly stanoveny složky platu žalobce coby služebně zařazeného vojenského přidělence České republiky v Ruské federaci 603. provozního střediska Ministerstva obrany od 1. 1. 2008. Původně sice byl žalobce v srpnu a září 2008 nově zařazen na jiné služební místo, pročez by bylo možné vydat další platový výměr, nicméně rozhodnutí o novém služebním zařazení byla zrušena v roce 2013 na popud samotného žalobce. K 1. 10. 2008 byl tedy žalobce ve stejném postavení jako k 1. 5. 2008, a proto byla dána ohledně řízení o stanovení žalobcova platu totožnost práva, totožnost účastníků řízení i totožnost předmětu řízení s již vydaným platovým výměrem z 1. 5. 2008. Ačkoliv tyto skutečnosti neplatily v době vydání platového výměru z 1. 10. 2008, pročez tomuto rozhodnutí nebránila překážka věci rozhodnuté, platily tyto skutečnosti ke dni 19. 1. 2021, a proto vydání tohoto platového výměru bránila překážka věci rozhodnuté.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

94. Soud závěrem shrnuje, že shledal napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, co se týče posouzení příslušnosti odvolacího správního orgánu. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a).
95. Lze se ztotožnit se správními orgány, že vedoucí 611. oddělení finančního zabezpečení osob 603. provozního střediska byl příslušným prvostupňovým orgánem k vydání rozhodnutí o složkách žalobcova platu, ačkoliv se v průběhu správního řízení změnila příslušnost prvostupňového orgánu z důvodu změny právní úpravy. Tato zpětná účinnost procesní právní úpravy je obecně přípustná. Ačkoliv správní orgány rozhodovaly podle nesprávného znění zákona o vojácích z povolání, neměla tato vada vliv na výsledek řízení, jelikož by byla napadená rozhodnutí stejná i za použití správného znění zákona. Na výsledek řízení nemělo vliv ani nevypořádání části odvolacích námitek žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

96. Soud však nebyl schopen pro nedostatek důvodů přezkoumat úvahy žalovaného, proč je právě on odvolacím správním orgánem. Z orgánů vyjmenovaných v organizačním řádu Vojenského zpravodajství bez dalšího neplyne, že by odvolacím orgánem měl být zrovna žalovaný.
97. Pro další postup v řízení je důležitá otázka zastavení správního řízení. Zde soud přisvědčil závěru žalovaného, který správní řízení o stanovení žalobcova platu zastavil pro překážku věci rozhodnuté. O žalobcově platu bylo rozhodnuto již 1. 5. 2008, ke dni 19. 1. 2021, kdy se znovu rozhodovalo o jeho platu, se však nijak nezměnily okolnosti, pro něž by bylo třeba znovu o žalobcově platu rozhodovat, žalobce byl totiž zařazen na stejné služební místo. Správní orgán by tak rozhodoval podruhé o stejné věci a přiznával žalobci podruhé to stejné právo.
98. Soud odmítl žalobcův návrh na zrušení organizačního řádu vojenského zpravodajství z důvodu nedostatku pravomoci soudu.
99. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Vznik jiných nákladů řízení žalobce netvrdil a neprokazoval. Soud nepřiznal žalobci náhradu hotových výdajů podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, jelikož je v řízení podle soudního řádu správního vyloučeno použití § 151 odst. 3 občanského soudního řádu (rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. 4. 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.